

тежко на земята, наранена в най-болазнното място на своята искрена и дълбока католическа вяра.

Григорий Девети известяваше на Асена, че го е отлъчил от църквата.

След несполуката на новата обсада, разтревожен от вестите, които му идеха от Тесалоника и откъм север, Йоан Асен прие вестта за отлъчването от папата и заболяването на Анна, като един добър предлог, за да се оттегли от стените на Константиновград, понеже доста отдавна вече сърдцето му се бе загнездило недоверие и разочарование от съюза с Никея. Той остави войските си да стануват край стените на Царския град, като държат в ръцете си цяла Тракия, ала не пожела повече да помага за обсадата на един град, който Ватаци му оспорваше.

Константиновград беше столица на полуострова. А господар на полуострова бе българският цар. Затова той трябваше по право и по съвест да седне върху престола на Света София. А щом Ватаци бе изпълнен с такова неугасимо желание да влезе през Златната порта — нека започнаше. Ала българите нямаше да дадат нито един ратник повече, за да му помогнат в този дързък блян.

Константиновград можеше да се вземе и по други начин. Бодуен бе далеч, залутан в безкрайни пътувания и разпри за бащиното си наследство във Фландрия и Куртене. Жан дьо Бриен бе стар. Наближаваше деведесетте години.

Йоан Асен имаше време да чака по-благоприятни дни.

Когато стигна в Търнов, той намери Анна на крака, вече с подобро здраве, ала все още много бледна, с покрито с бръчки чело, увехнал взор и тъжна уста.

Той я целуна нежно по бузата и каза:

— Не взимай това отлъчване толкова присърдце, Анна. Ако поискам, още днес Григорий Девети ще се откаже от анатемата си и ще ми стане